

melser i Loven, ligesom jeg ogsaa har fundet det rigtigere at stryge Bestemmelsen om, at Handelsministeriet skulde fastsætte de nærmere Regler for Bogføringen og Revisionen. Jeg er tilbøjelig til at mene, at man ved at udelade saadanne Bestemmelser i langt stærkere Grad indskærper de enkelte Pengeinstitutter Nødvendigheden af, at de selv sørger for, at de faar de nødvendige Regler for at sikre sig imod Misbrug, og det vil ogsaa gøre det lettere for Ministeriet at kræve, at saadanne Regler skal findes i den enkelte Sparekasses Vedtægt, forinden Vedtægten kan stadfæstes.

Det ærede 4de Medlem for 10de Kreds (Ravn) udtalte sin Frygt for, at Sparekasserne vilde være mindre fornøjede med Sparekasselovforslaget i den nuværende Skikkelse. Jeg maa hertil have Lov til at sige, at en stor Del af de Ændringer, som er foretagne i Forslaget siden i Fjor, tager Hensyn til de Anker, som er fremkommet fra Sparekassernes Side. Jeg er meget tilbøjelig til at tro, at den betingede Tilslutning, som Sparekasserne har givet Landstingets Forslag, vil blive dette Forslag i endnu højere Grad til Del, fordi Sparekasserne med stor Ret har beklaget sig over, at Landstingets Forslag i høj Grad griber ind paa Omraader, hvor det var umuligt for store Sparekasser at underkaste sig de samme Regler, som med Rette kunde gøres gældende for de smaa Sparekasser og omvendt. En stor Del af disse Bestemmelser har jeg fundet det rigtigt at stryge, idet jeg mener, at Ministeriet faar den bedst mulige Indflydelse paa saadanne Reglers rigtige Affattelse, naar de fremkommer i den enkelte Sparekasses Vedtægt, affattede efter denne Sparekasses Tarv. Det er muligt, at Bestemmelsen om Beholdningen af Værdipapirer, som er fastsat til 10 pCt., og at Bestemmelsen om, at Selvskyldnerkautionslaan ikke maa overstige Halvdelen af Sparernes Tilgodehavende, kan føles noget hemmende i de mindre Sparekasser. Men jeg gaar ud fra, at naar man i Lovforslaget allerede i Fjor har skelnet mellem Sparekasser paa 100,000 Kr. og derunder og Sparekasser med over 100,000 Kr. i Indlaanskapital, har man derigennem villet skelne mellem store og smaa Sparekasser. Hvis det ærede Medlem skulde finde det naturligt, at man satte denne Grænse en Smule op, skulde jeg ikke have noget derimod; det var dog vistnok bedre end at gaa bort fra de Bestemmelser om Midlernes Anbringelse,

som vistnok i øvrigt maa anses for at være rigtige.

Der kan rejses Tvivl om, hvad der er sikre og let sælgelige Værdipapirer; jeg har ladet disse Udtryk blive staaende saaledes, som de stod i Landstingets Affattelse i Fjor, og jeg er for øvrigt ikke i Tvivl om, at man ved sikre og let sælgelige Værdipapirer meget nemt kommer til Rette om, hvorledes Udtrykket skal forstaaes, og at Sparekasseinspektøren i den Henseende meget let vil komme til Rette med de forskellige Pengeinstitutter. I øvrigt skal jeg gøre opmærksom paa, at naar der i § 7, som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Brånsen) omtalte, er sat ind en Bestemmelse om, at Ministeriet for Handel og Søfart inden Forløbet af 10 Aar kan indrømme Lempelser fra de i nærværende Paragraf fastsatte Bestemmelser, vil det ikke sige, at man annullerer Paragraffen. Det vil kun sige, at man i denne Paragraf opstiller Regler for, i hvilken Retning man synes, at Udviklingen indenfor Sparekassernes Pengeanbringelse skal gaa. Det forekommer mig at være mere nyttigt, at man faar fastslaaet de rette Regler, selv om det skal være en kortere Periode, hvad 10 Aar jo i denne Forbindelse er, inden de er gennemførte, end at man tager Hensyn til, hvad der lige i Øjeblikket passer de enkelte Pengeinstitutter.

Det ærede 4de Medlem for 10de Kreds (Ravn) kritiserede Bestemmelsen om Overskuddets Anvendelse. Jeg ser mig ikke i Stand til at fremføre yderligere Argumenter end dem, der er fremsatte i Motiverne. Jeg tror ikke, at det vilde være heldigt at tillade, at hele en Sparekasses Overskud skulde kunne anvendes til almennyttige Formaal.

En af de Bestemmelser, som er udgaaet, og som det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Hey) anførte ikke burde være udgaaet, er den, at der i Tilfælde af Misligholdelse skulde gives Kautionsisterne Underretning. Jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at der i en saadan Bestemmelse kunde tænkes at ligge en Fare for, at Sparekassens juridiske Krav paa de paagældende Kautionsister kunde bortfalde; og noget saadant maatte man jo dog ikke paa nogen Maade udsætte sig for. Det ærede Medlem omtalte ligeledes en Bestemmelse, som er udgaaet, nemlig den, at et Laan skal optages særskilt paa Regnskabets Passivside. Man er ved Udarbejdelsen af